

han førte sine Damer op til nogle Siddepladser umiddelbart foran Talerstolen, der var forbeholdt Egnens Udvalgte.

Per havde holdt sig tilbage. Han var bleven lidt betuttet ved Synet af denne store Almueforsamling og vilde ikke ind i Mylret. Han saae Justitsraaden rejse sig forude og hilse paa Hofjægermesterens. Ogsaa Pastor Blombergs brune Fløjlschat og hans Kones højthaarne Hoved opdagede han derhenne paa Bænkepladserne. Derimod søgte han en Tid forgæves Frøken Inger og hendes Veninder. Da saae han Hofjægermesterinden vende sig lidt til Siden og nikke op mod Skovskrænten, og her fik han nu Øje paa tre unge, sommerklædte Pigeskikkelser, der havde anbragt sig deroppe som paa et Pulpitur.

Men nu tav Sangerne, og Pastor Blomberg stod paa Talerstolen.

Han gav sig til at tale om Modersmaalet, om dets Betydning som Hjertets Sprog i Mødsætning til alle fremmede Tungemaal, der i det højeste kunde blive Udtryksmiddel for Forstanden. Modersmaalet, sagde han, var det aandelige Moderbryst, af hvilket vi inddrak Nationens Sjæl. Et Folks Sprog indeholdt som i en Hovedsum Folkets aandelige Eje, det var vore Forfædre i hundrede Led, der herigennem talte fortroligt til os og dannede os i deres Billede. Derfor skulde vi ære det og holde det helligt. Ligesom vi indgærdede de Kilder, hvoraf vort Legeme skulde drikke, at de ikke forurenedes, saaledes galdt det i endnu højere Grad om at vogte den aandelige Ernæringskilde, som Ordet var. Men gav man Agt paa Folks Hverdagstale, vilde man desværre finde meget urent, ja raaddent i den, og i saa Henseende var Landboerne ikke stort bedre end Folk i Byerne.